

Garth Stein

Pilotând în ploaie

VIATA MEA DE CATEL

Traducere din limba engleză și note
de Laura Ciobanu

1

Eu doar pe gesturi mă pot baza, aşa că uneori e necesar ca ele să fie teatrale. Se întâmplă căteodată să depăşesc măsura şi să devin melodramatic, dar aşa trebuie să procedez ca să comunic clar şi eficient. Ca să mă fac înțeles. Nu mă pot folosi de cuvinte pentru că, spre marea mea nemulțumire, limba mi-a fost proiectată în aşa fel încât să fie lungă, plată şi să atârne. E un instrument groaznic de inefficient dacă vreau şi eu să-mi plimb mâncarea prin gură când o mestec. E şi mai puţin capabilă să producă sunete inteligente şi complexe care să poată fi combinate în cuvinte şi propoziţii. Şi tocmai de aceea stau acum aici, aşteptându-l pe Denny să vină acasă. Ar trebui să sosească. Zac pe dalele răcoroase din bucătărie, într-o băltoacă formată de propria urină.

Sunt bătrân. Şi, deşi aş putea foarte bine să îmbătrânesc şi mai mult, nu aşa vreau să sfârşesc. Ciuruit de injecţii cu calmante care să-mi dezumfle înceieturile... Cu vederea înceşoşată de cataractă... Cu toate pachetele din cămară, baxurile acelea de plastic, umflate, de scutece pentru cătei. Sunt sigur că Denny mi-ar cumpăra un cărucior dintr-acelea miciuşe, pe care le vezi pe stradă, care-i ajută pe câini să-şi susţină şalele atunci când corpul începe să-i lase şi trebuie să-şi tragă

LIBRIS

fundul după ei. Dar situația asta ar fi umilitoare, degradantă. Nu știu dacă e la fel de rău ca atunci când îți costumezi câinele de Halloween, dar e pe-aproape. Danny m-ar ajuta și ar face-o din dragoste, desigur; sunt convins că s-ar strădui să mă țină în viață cât mai mult. Chiar dacă trupul mi-ar ceda și aş fi plin de tuburi și furtunașe care să hrânească ce a mai rămas din mine. Nu vreau să fiu ținut astfel în viață. Pentru că știu ce urmează. Am văzut la televizor. Într-un documentar despre Mongolia. A fost cea mai bună emisiune pe care am urmărit-o – firește, cu excepția Marelui Premiu al Europei din 1993. Care a fost cea mai grozavă cursă auto din toate timpurile, momentul în care Ayrton Senna s-a dovedit fenomenal chiar și pe timp de ploaie. După Marele Premiu din 1993, cel mai bun lucru pe care l-am văzut la televizor a fost acest documentar care mi-a explicat tot, care m-a lămurit. A spus adevărul-adevărul: după ce un câine își termină toate viețile canine, următoarea sa intrupare va fi în om.

Dintotdeauna m-am simțit aproape om. Am știut mereu că sunt diferit de ceilalți câini. Sigur, trăiesc într-un trup de patruped, dar ăsta-i doar învelișul. Important e ce se află înăuntru. Sufletul. Și sufletul meu e foarte uman.

Ușa se deschide și îi aud chemarea familiară:

— Hei, Zo!

De obicei nu rezist, fac abstracție de durere și mă adun pe picioare. Apoi dau din coadă. Limba începe să-mi atârne afară. Îmi lipesc botul de picioarele lui. Îmi trebuie o voință de om ca să mă abțin să fac asta acum, dar reușesc. Nu mă ridic. Joc teatru.

— Enzo?

Îi aud pașii și-i simt îngrijorarea din glas. Mă găsește și se uită în jos la mine. Îmi salt capul și dau fără vlagă din coadă, lovind cu ea podeaua. Îmi fac rolul.

El clatină din cap și își trece o mâna prin blana mea. Lasă jos sacoșa de cumpărături, în care se află cina lui. Simt prin plastic miroșul de pui la rotisor. În noaptea asta o să mănânce friptură și salată verde.

— Of, Enz! zice el.

Întinde mâna spre mine, se ghemuiește alături și mă mângâie pe cap ca de obicei, de-a lungul cutelor din spatele urechilor. Atunci îmi ridic capul și îl ling pe mâna.

— Ce s-a întâmplat, băiete? mă întrebă el.

Gesturile mele nu-l pot lămuri.

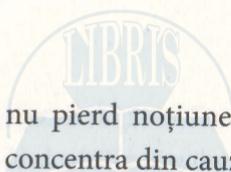
— Poți să te ridici?

Încerc și alunec. Inima îmi zvâcnește și o ia la goană, pentru că nu, nu pot să mă ridic. Intru în panică. Eu doar mi-am propus să mă prefac, dar văd că realmente nu mă pot ridica. Of! Viața imită arta.

— Ușurel, băiete, zice el, mânăindu-mă apăsat pe piept ca să mă liniștesc. Te ajut eu.

Mă saltă fără efort, mă cuprinde în brațe și miroșul îmi spune cum i-a fost ziua. Pot adumelca tot ce-a făcut. Spre exemplu, munca lui la service-ul auto, unde stă toată ziua la recepție. Se poartă drăguț cu clienții care tipă la el pentru că BMW-urile nu le merg cum trebuie, iar reparațiile sunt prea costisitoare. Și asta îi înfurie atât de tare, că trebuie să țipe la cineva. Miros ce și-a luat la prânz. S-a dus la cantina aceea indiană care-i place. Mănânci cât poți. E ieftin și câteodată ia o cutie cu el și strecoară în ea bucăți de pui *tandoori*¹ și niște orez galben pentru cină. Simt iz de bere. S-a oprit undeva pe drum. La restaurantul mexican de pe deal. Sesizez aroma de chipsuri de tortilla în respirația lui. Acum înțeleg... De obicei

¹ Pui preparat cu iaurt și condimente picante.

nu pierd noțiunea timpului, dar de data asta nu m-am putut concentra din cauza emoțiilor.

Mă pune cu grijă în cadă, dă drumul dușului de mâna și spune:

— Ușurel, Enz! Îmi pare rău c-am întârziat. Ar fi trebuit să vin direct acasă, dar colegii au insistat. L-am anunțat pe Craig că-mi dau demisia și...

N-am vrut să se simtă prost din pricina mea. Am dorit doar să vadă evidența. Anume că-i mai bine să mă lase să mă duc. A trecut prin atâtea greutăți și, în sfârșit, a scăpat de ele. Nu trebuie să mai stăru și eu în preajma lui doar aşa, ca să aibă de ce să-și facă griji. Trebuie să-i dau acea libertate necesară ca să poată străluci.

Pentru că e strălucit! Radiază. Mâinile sale care pot apuca obiecte și limba lui care poate rosti tot soiul de chestii îl fac să fie atât de frumos... Si felul în care merge pe două picioare și cum își mestecă mâncarea îndelung, până când o transformă în pastă, înainte s-o înghită. O să-mi fie dor de el și de mititica de Zoë și știu că și ei o să-mi simtă lipsa. Dar nu pot lăsa sentimentele astea să se pună în calea marelui meu plan. După aceea, Denny va fi liber să-și vadă de viață lui, iar eu o să revin pe pământ într-o formă nouă, umană. Si, când o să mă întorc, o să-l găsesc, o să-i strâng mâna și o să-i spun cât de talentat este. Apoi o să-i fac cu ochiul și-o să-i zic: „Enzo te salută!“. O să fac stânga-împrejur și o să mă îndepărtez rapid. „Ne cunoaștem?“ o să strige el după mine. „Ne-am mai întâlnit?“

După ce-mi face baie, curăță podeaua bucătăriei în timp ce eu îl privesc. Îmi dă mâncarea, pe care iar o hăpăi, și mă aşază înaintea televizorului în timp ce-și pregătește cina.

— Ce zici de-o casetă video? mă întrebă el.

„Da, o casetă“, îi răspund, dar, bineînțeles, nu mă aude.

Bagă o casetă cu una dintre cursele lui, și dă drumul. Urmărim înregistrarea împreună. E una dintre preferatele mele. Pe parcursul turului de încălzire, pistă este uscată. Apoi, imediat ce este fluturat steagul verde care dă startul cursei, se ivește un zid de ploaie, un potop care înghețe circuitul. Mașinile din jur derapează, scăpate de sub control, iar Denny trece printre ele de parcă ploaia n-ar cădea și asupra lui. De parcă ar ști o vrajă care să îndepărteze apa din calea sa. La fel ca la Marele Premiu al Europei din 1993, când Senna a depășit patru competitori încă din primul tur. Și era vorba despre patru dintre cei mai buni piloți din campionat, în cele mai bune mașini de curse ale lor: Schumacher, Wendlinger, Hill și Prost¹. I-a întrecut pe toți de parcă ar fi fost vrăjit.

Denny e la fel de bun ca Ayrton Senna. Dar nimeni nu vede asta pentru că el e plin de responsabilități. O are pe fiica sa, Zoë, a avut-o pe soția lui, Eve, care a fost bolnavă și a murit, și mă are pe mine. Și trăiește în Seattle, când de fapt ar trebui să locuiască altundeva. Și are o slujbă. Dar uneori, când pleacă în deplasare, se întoarce cu câte o cupă. Mi-o arată și îmi povestește despre cursele la care a participat și ce grozav a fost el pe pistă. Și că le-a arătat el celorlalți piloți din Sonoma, Texas sau Ohio cum se conduce cu adevărat pe ploaie.

Când se termină caseta, spune: „Hai afară!“. Mă chinui să mă ridic.

Îmi saltă fundul, mă ajută să-mi găsesc echilibrul și după aceea mă descurc singur. Ca să-i comunic și lui asta, îmi frec botul de coapsa lui.

— Așa-i Enzo al meu!

¹ Michael Schumacher, Karl Wendlinger, Damon Hill și Alain Prost, piloți celebri de Formula 1.

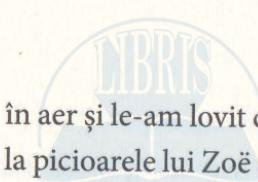
26

Si uite-aşa s-au dus şase luni, iar Eve încă trăia. Apoi s-au făcut şapte luni. Opt. Pe 1 mai, eu şi Denny am fost invitaţi la Gemeni la cină, lucru neobişnuit, fiindcă era luni şi eu nu mergeam niciodată cu Denny în vizite în serile zilelor lucrătoare. Am stat stinşerii în sufragerie, lângă patul de spital gol, în timp ce Trish şi Maxwell pregăteau cina. Eve lipsea.

Am pornit în inspecţie pe corridor şi am găsit-o pe Zoë în camera ei, jucându-se în linişte, de una singură. Camera pe care o avea la Trish şi Maxwell era mult mai mare decât cea de acasă şi era plină cu toate lucrurile pe care şi le putea dori o fetiţă – o mulţime de păpuşi şi de alte jucării, de cuverturi cu volănaşe şi de norişori pictaţi pe tavan. Zoë era ocupată cu casa ei de păpuşi şi nu m-a observat intrând.

Am văzut pe podea o pereche de şosete strânse ghem şi m-am năpustit asupra lor. Le-am lepădat la picioarele lui Zoë, am împuns-o pe fetiţă cu botul şi apoi m-am lăsat cu capul în jos, ținându-mi fundul în sus şi coada dreaptă – semnul bine cunoscut pentru „Hai să ne jucăm!“. Dar ea nu m-a băgat în seamă.

Aşa că am încercat din nou. Am înhăştat şosetele, le-am aruncat

în aer și le-am lovit cu botul. Apoi le-am prins, le-am lăsat din nou la picioarele lui Zoë și le-am fixat cu privirea. Eram pregătit pentru un joc amuzant de-a „Aport, Enzo!“. Ea însă nu era. A împins ghemotocul într-o parte cu piciorul.

Am lătrat nerăbdător, făcând o ultimă încercare. Ea s-a întors serioasă spre mine și mi-a zis:

— Ȑusta e un joc pentru copii mici. Acum trebuie să mă port ca un om mare.

DrăguȐa de Zoë, un om mare, la vârsta ei fragedă! Ce gând trist! Dezamăgit, m-am îndreptat încetisoar către ușă și de acolo am privit în urmă.

— Câteodată se întâmplă lucruri rele, a adăugat Zoë ca pentru sine. Câteodată lucrurile se schimbă și trebuie să ne schimbăm și noi.

Erau cuvintele altcuiva și nu-s sigur că le credea sau că măcar le înțelegea.

M-am întors în sufragerie și m-am pus pe așteptat alături de Denny până când, în cele din urmă, Eve a apărut de pe corridorul care duce spre dormitor și băi. Asistenta o ajuta să meargă. Eve arăta nemaipomenit. Avea o rochie superbă, bleumarin, lungă, perfect croită. Purta colierul acela minunat de perle japoneze pe care Denny i-l făcuse cadou la a cincea aniversare a căsătoriei lor. Fusese coafată și machiată și radia pur și simplu. Deși avea nevoie de ajutor pentru această defilare, se putea totuși deplasa, iar Denny s-a ridicat în picioare și a aplaudat-o.

— Azi e prima mea ultimă zi, a zis Eve. Ȑi o să dăm o petrecere. Să-Ȑi trăiești fiecare clipă ca și cum ai fi smuls-o din ghearele morții, uite-așa aş vrea să fac și eu. Să mă bucur de viață aşa cum se bucura Eve. Să zic: „Trăiesc, mă simt minunat, exist. Exist!“. Ȑasta

e unul dintre lucrurile pe care mi le propun. Când o să fiu om, aşa o să fac.

Petrecerea era una însuflețită. Toți păreau fericiti, iar cei care nu erau se prefăceau. Până și Zoë s-a înviorat, revenind la buna ei dispoziție și uitând parcă pentru o vreme că trebuia să se facă mare. Când a sosit timpul să plecăm, Denny a sărutat-o apăsat pe Eve.

— Te iubesc atât de mult! Aș vrea să vii acasă.

— Și eu vreau să vin acasă, i-a răspuns ea. *O să vin acasă.*

Era obosită, aşa că s-a aşezat pe canapea și m-a chemat la ea. Am lăsat-o să-mi mângâie urechile. Denny o ajuta pe Zoë să se pregătească de culcare. Pentru prima oară în viață, Gemenii au păstrat o distanță respectuoasă.

— Știi că Denny e dezamăgit, mi-a spus ea. Toți sunt. Ei ar vrea să fiu ca Lance Armstrong¹. Vor să mă vadă vindecată de cancerul asta. Dacă aş putea să pun mâna pe el și să-l țin înaintea ochilor mei ca pe un obiect, atunci m-aș putea lupta cu el. Dar nu am cum să fac asta, Enzo. E mai puternic decât mine, e pretutindeni.

De alături se auzeau Zoë jucându-se în cadă și tatăl ei râzând împreună cu ea, de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume.

Eve a scuturat din cap ca să-și alunge gândurile negre și a privit în jos, la mine.

— Vezi? m-a întrebat. Nu-mi mai e frică. Mai înainte am vrut să stai cu mine ca să mă aperi, dar acum nu-mi mai e frică. Pentru că asta nu-i sfărșitul.

¹ Controversat ciclist american profesionist, care a câștigat de șapte ori la rând Turul Franței, între 1999 și 2005, pierzându-și totuși titlurile în urma unui scandal legat de dopaj. În 1996 a fost diagnosticat cu cancer în stadiu avansat, dar a învins boala deși medicii nu-i dădeau sanse.

A râs în felul acela pe care mi-l aminteam.

— Dar tu știai asta, a zis ea. Tu știi tot.

Eu și Denny ne-am luat la revedere. N-am dormit în mașină pe drumul de întoarcere, cum fac de obicei. Am privit luminile strălucitoare din Bellevue și Medina trecând pe lângă noi. Ce frumoase erau! Traversând lacul pe podul plutitor, am contemplat cartierele Madison Park și Leschi, învăluite cum erau ca într-un halou, clădirile din centru îțindu-se de după culmea Muntelui Baker. Iată orașul proaspăt și curat: noaptea îi ascundea tot praful și vârsta.

În noaptea aceea, Eve a murit. Sufletul ei și-a luat zborul odată cu ultima ei respirație. Am văzut asta în vis. I-am zărit sufletul părăsindu-i trupul odată cu ultima suflare și apoi ea n-a mai avut nevoie de nimic. A scăpat de acest înveliș și, liberă acum, și-a continuat călătoria spre altă parte. Sus, spre ceruri, unde substanța sufletelor se adună, împlinind toate visele și bucuriile noastre.